

LENI SARIS
De gebroken melodie

LENI SARIS
De gebroken melodie

Eerste druk in deze uitgave 2002

NUR 343

ISBN 90.205.2634.0

Copyright © 2002 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Reclame

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Zij luisterde naar de naam Tanja Moujé, althans voor zover zij ervoor voelde om te luisteren, wat heel vaak niet het geval was. Tanja kwam uit een gezin met vijf kinderen. Wat armoe was, wisten de kinderen Moujé niet, maar daar hield het dan ook wel mee op. Vader Moujé, hij had een gewone, niet al te slecht betaalde baan op een bank, zag wel kans het steeds duurder wordende huishouden behoorlijk te laten marcheren, zoals hij het noemde, en hij had het getroffen met een zuinige, vindingrijke en gezellige vrouw, maar hoe ze vijf kinderen moesten laten studeren, waaronder drie jongens, was een enorm probleem geweest en gebleven. Jan, de oudste en uitblinker van de familie, studeerde rechten, maar met de veroverde beurs kwam hij er natuurlijk niet. Hij deed van alles en nog wat om sober aan de kost te komen, met af en toe een extraatje van thuis. Het deerde hem niet, hij studeerde werkelijk en het slag van de fuivende, zelden studerende student, is toch een uitstervend ras, dus hij miste wat dat betreft niets.

Het jongste kind, de tienjarige Willemijn, vormde nog geen probleem, ze leerde redelijk en vond alles best. Twee jongens, Gerard en Johan, waren nog op school. Gerard had alleen maar aandacht voor alles wat met elektronica te doen had en Johan zei altijd beslist: „Ik wil iets met m'n handen, niet met m'n kop, tenminste niet in hoofdzaak.”

Iedereen vond dit zo'n mooie uitspraak, dat het een gevleugeld woord werd: „O, onze Johan? Die wil in hoofdzaak niet met z'n kop maar met z'n handen werken!”

Restte nog Tanja die het minste zei maar het meeste zag, en wel degelijk wist hoe moeilijk het was om in deze tijd een huishouden van zeven mensen behoorlijk te laten functioneren van een gewoon salaris. Ze dankte de hemel dat ze geen 'uitgesproken studiehoofd' had, maar toch bedankte ze ervoor om uit noodzaak hier of daar een kantoorbaan of wat dan ook aan te nemen. Ze wilde toch wel iets verder studeren en haar blik wat verruimen. Ze had gewoonweg geen zin om via het beschutte huis, een baan in te duiken en via die baan dan vandaag of morgen in de armen van de nette jongeman met de degelijke baan en goede toekomstkansen. „Goed. maar hoe wil je dat waarmaken, Tanja?” Vader Moujé keek naar het nogal eigenzinnige smalle gezicht met de groene ogen en het lange zwarte haar.

Ze zat aan tafel en roerde afwezig in de zwarte koffie, zodat roeren weinig zin had.

Mevrouw Moujé zei niets, ze wachtte maar af, want dat Tanja een of ander plan koesterde, waarover ze lang had nagedacht, wist ze. „Ik heb gezegd waar ik géén zin in had.” Tanja lachte even, het gaf het smalle gezicht een verrassende warmte. „Nog afgezien van het feit, dat ik geen beurs wil en ook geen uitgesproken studierichting heb gekozen, blijft de vraag of ik het allemaal wel volbrengen kan als ik wél voor doorstuderen in het een of ander had gestemd. Ik weet best dat jullie me zouden helpen zoveel je kunt, maar dat wil ik nou weer niet. Het is bij jullie altijd de kinderen en nog eens de kinderen. Voor jullie schiet er zelden iets over.”

„Nou ja, die kinderen hebben we gewild, en het is redelijk dat we zo goed mogelijk voor ze zorgen,” merkte haar moeder laconiek op. „Dat ben ik met je eens.”

Tanja schoot in de lach.

„Maar het is ook een feit, dat vader, hoewel hij behoorlijk intelligent is, nooit in zijn jeugd de volledige kans heeft gehad om zijn gaven te ontplooiën. Het kan buigen of barsten, maar iemand die nu wil studeren, bereikt dat, hoe dan ook. Jullie waren jong in een erg beroerde tijd, vlak na de oorlog. Niemand had iets, het ging allemaal op de beruchte ‘schoen en een slof’. Als ik weleens hoor vertellen hoe armoedig jullie je grootse bruiloft hebt gevierd, en daar blij en gelukkig mee bent geweest, dan kun je je dat nauwelijks voorstellen. Zo snel mogelijk behoorlijk verdienen, en dat was het dan. Nou kun je zelfs als getrouwd stel nog studeren of allebei werken.”

„Wij waren niet veeleisend,” zei mevrouw Moujé. „Maar goed, de tijd is nu eenmaal anders en stelt andere eisen. Ik moet eerlijk zijn, jullie zijn geen van allen veeleisend, jij wel het minst van allen. Geef jij veel om geld?”

„Als ik maar genoeg heb om te eten en te wonen en af en toe wat aardige kleren te kopen. Geld is natuurlijk makkelijk en ook wel noodzakelijk, maar gezondheid en geluk koop je er niet mee.” Tanja schoof de koud geworden koffie van zich af. „Ik heb een redelijke aanleg voor talen, maar hoe buit je die aanleg uit, zonder dat het geld kost, of althans te veel geld? Ik dacht dat het misschien het beste was, als ik me aan de Sorbonne taalkundig ga bekwamen. Hoe zeg ik dat? Zo iets kost wel geld, maar ik zou natuurlijk een baan kunnen zoeken, bijvoorbeeld op een braaf Frans kindje passen en ervoor zorgen, dus geen kindermisje of zo iets.”

„Dat draait dan meestal wel uit op huissloof spelen,” merkte haar moeder nogal spits op.

„Nou ja, dan zie ik wel weer.” Tanja tilde niet zo zwaar aan dat

probleem. „Ik kan heus wel op mezelf passen of niet soms?”
Het klonk tamelijk uitdagend, maar daar raakte haar moeder niet van onder de indruk.

„Ik ben ervan overtuigd dat je het denkt en het kan best waar zijn,”
deelde ze Tanja koeltjes mee. „Jij tracht je vaak in te denken hoe
wij ons vroeger voelden, en ik ben altijd bezig me in te denken
hoe de jeugd, vooral de mijne, denkt en voelt, en ik ben lang niet
ontevreden. Het is alleen jammer dat moeders en vaders altijd
meer gevaren zien, en dat de kinderen het onzinnig en overbodig
vinden. Ik ben ouderwets genoeg, en vader met mij, denk ik, om
nou niet bepaald te gaan juichen bij het idee dat onze achttienjari-
ge dochter alleen naar Parijs wil en het daar verder wel zal uitzoeken.
Jammer genoeg hebben we ook geen invloedrijke relaties, die
we kunnen verzoeken een oogje in het zeil te houden.”

„Nou ja,” zei Tanja met haar altijd weer verrassende eerlijkheid.

„Ik weet niet, of ik in jullie plaats wel zou juichen. Ik heb ook
weleens razend in angst gezeten, toen jullie een dag met een bus
op reis waren en ik wel op Willemijn zou passen. Ik wist niet meer
waar ik het zoeken moest, toen ze niet op tijd thuiskwam. Ze was
toen met twee vriendinnetjes heerlijk gaan passagieren in de stad.
Pappa en mamma waren er tóch niet. Ik kan me dus wel enigszins
voorstellen hoe jullie je nu voelt. Ik begrijp best dat je kunt zeggen:
Het gebeurt niet, maar ik denk dat jullie zo niet zijn. Je hebt ons
alles gegeven wat je kon, misschien niet veel aan geld, maar wel
aan geestelijke bagage, en dat vind ik het belangrijkste. Verder
moet je daar maar op vertrouwen... en ik ook! Jullie hebt ons trou-
wens altijd geleerd om zelfstandig te denken en handelen. Ik wil
dit echt heel graag. Laat me dan ook bewijzen wat ik waard ben.”

„Kind, van het schijntje waarvan je zult moeten bestaan!” Tanja’s
vader keek peinzend de rook van zijn sigaret na. „Het hindert niet
dat het krap zal worden, maar aan de andere kant willen we zeker
niet dat het hongerlijden en afglijden wordt. Een klein bedrag
als ruggensteun willen we je toch geven, zodat je minstens altijd
indien nodig kamerhuur kan betalen. Tegenhouden, ach, het heeft
zo weinig zin. Als wij je in een richting dwingen die je niet wilt en
je ziet het later als een gemiste kans, dan zouden we er ook niet
gelukkiger door worden. Ik geloof dat ik maar één wijze raad wil
geven: Vertrouw op je eigen oordeel, laat je niet door wie dan ook
meeslepen in avonturen en gebruik je gezonde verstand. Wij zijn er
altijd nog, je staat nooit alleen, al ga je ver weg.”

Mevrouw Moujé had gezwegen. Haar hart verzette zich tegen
Tanja’s Parijse plannen maar haar verstand niet. Ze vond het een

zegen dat Tanja rustig over haar voornemen kwam praten, omdat ze gewend was dat het kon. Als je van een ander standpunt uitging, had je alle kans dat dochters het recht in eigen handen namen en met de noorderzon vertrokken. Ze kende zulke gevallen in haar kennissenkring en ze had het huiveringwekkend gevonden. Ze konden beter met de volle toestemming en hulp van de ouders op avontuur trekken, ofschoon ze veronderstelde dat Tanja niet het type was om er zonder meer vandoor te gaan. Aan een mokkende, ontevreden dochter met het hoofd vol 'gemiste kansen' had ook niemand vreugde.

„Ik vind het naar, maar dat kun je me niet kwalijk nemen,” zei ze toen ze zag hoe afwachtend Tanja haar aankeek. „Je bent achttien en je hebt gekozen. Wat was vroeger achttien jaar? Tegenwoordig ben je dan volwassen en het is voor ouders, dacht ik, heel moeilijk om in de paar jaar dat een kind tegenwoordig werkelijk kind is, zonder dwang een en ander mee te geven waaraan dat kind zich kan vastklampen. Tanja, je loopt niet met je hoofd in de wolken, als jij denkt dat je dit aankunt en je wilt beslist, dan willen we je niet tegenhouden. Als we geen sprank vertrouwen in je hadden, lieten we je overigens ook niet gaan. Daar is natuurlijk niet alles mee gezegd, maar ach, wat helpt al dat 'maar'.”

„Ik denk er echt niet te licht over, maar ik denk dat ik het heel goed redden zal.” Tanja stond op, kuste haar moeder, streek haar vader liefkozend over zijn kalende kruin en vergat voor de tweede maal haar koffie. „Als je zulke ouders hebt als de kinderen Moujé toevallig bezitten, dan sta je behoorlijk sterk in je schoenen en dan maakt het ook niets uit of je nu op je achttiende of op je eenentwintigste jaar wegtrekt. Ik ben van plan mijn eigen leven volgens mijn eigen inzichten te leiden. En als jullie soms allerlei lieden mochten zien in je gedachten, die aanstalten maken om mij kwaad te doen...”

Ze lachte nu hardop en schudde haar ouders met een arm om beider schouders liefdevol door elkaar: „Nou, vertrouw er dan maar op dat je oudste dochter een behoorlijk partijtje judo kan weggeven. En het leuke is, dat niemand het weet of verwacht. Weet je nog pap, dat ik eens op jou geoefend heb?”

„Ja, ik heb het een week lang gevoeld!” Tanja's vader grinnikte bij die herinnering. „Dat is geen weggegooid geld geweest, die judolessen.”

„Dat dacht ik ook!” Tanja wuifde en verdween uit de kamer, ze hoorden haar zingend naar boven lopen.

„Die slag is gewonnen,” mompelde mevrouw Moujé, onwillekeurig wat spijtig en hatelijk, wat toch te begrijpen was. „Aldus uitgerust,

met geestelijke bagage en een behoorlijk partijtje judo, laten wij, gerust en wel, nou, vergeet het maar, onze oudste dochter op Parijs en een ongewisse toekomst los. Ik had liever ronduit 'nee' gezegd, maar het blijft een vicieuze cirkel in dat geval. Je verknoeit meer dan je goedmaakt."

Tanja's vader zweeg als een sfinx. Hij had dan wel geen invloedrijke relaties maar wél een directeur, die intens met zijn personeel meeleeftde, een niet te verwaarlozen factor. Al had Tanja maar één adres van mensen in Parijs die haar vriendelijk gezind waren en waar ze zich tot wenden kon.

De volgende dag sprak Tanja's vader met de heer Grevelinck, wiens dochters niet op goed geluk naar het buitenland hoefden te vertrekken.

Misschien zou het wel goed voor ze zijn, dacht hij grimmig. Die van mij denken dat de wereld een grote slagroomtaart is.

„Ik ken een heel sympathiek echtpaar dat in Saint Cloud woont en een dochter heeft in de leeftijd van uw dochter, en twee zoons. Een heel bekend echtpaar overigens, Richard en Karin Sergius, beide violisten van naam. Het zijn heel fijne mensen en zeker bereid om in geval van nood te helpen, en dat niet alleen. Ze zullen wel kans zien om, zonder dat het opzettelijk lijkt, nader kennis met Tanja te maken. Is dat niet het beste wat we kunnen doen?"

„Het is een enorme geruststelling voor me, en ik weet zeker dat voor mijn vrouw hetzelfde geldt, alleen, Tanja moet het niet direct weten. Ik ben blij dat ik erover begonnen ben."

„Ik ook, Moujé," zei de Grote Baas rustig. „Het zou stom geweest zijn als je het niet had gedaan. Een beetje voorzienigheidje spelen willen we toch allemaal, goed of niet goed, maar we hoeven ze ook niet alles aan hun neus te hangen, dat doen ze ons evenmin."

Tanja's moeder voelde zich zielsgelukkig met de goede ingeving van haar man, en het viel Tanja in de drukte van haar reisvoorbereidingen alleen maar op, dat haar ouders zich blijkbaar helemaal met haar Parijse plannen verzoend hadden. Ze vond het onbegrijpelijk maar wel gemakkelijk, dat er niet voortdurend aan haar hoofd werd gezeurd, ofschoon, dat moest ze toegeven, haar ouders allesbehalve tot de zeurgage soort behoorden.

„Ik geloof dat het toch maar beter is als we Tanja eerlijk vertellen dat we een contactadres voor haar hebben," zei Tanja's moeder na een dag nadenken. „Daar komt ze toch achter en het zou alleen maar een vervelende indruk maken."

Tanja zag het allemaal niet zo moeilijk maar wilde ook niet weten dat ze zich het hoofd nogal brak over de huisvesting. Tenslotte

had ze nog geen aanknopingspunt. Eerlijk gezegd, in dit geval gezwegen, vlotte het minder met de plannen dan ze verondersteld had. Tanja, die gelijkmatig van humeur was, werd er humeurig van, en na enige hoogst ongebruikelijke snauw- en ruziepartijen met de broers en zelfs met het geliefde jongste Willemijntje, nam mevrouw Moujé tijdelijk het roer maar weer in handen.

„Nou moet je eens luisteren, Tanja,” zei ze diezelfde avond, toen Willemijn snikkend naar boven en pruilend in bed was gekropen en de jongens ook weg waren. „Het is net een rustig uurtje om het uit te praten. We hebben je maar eens laten dobberen, maar ik geloof dat je het begin van de kluwen niet kunt vinden. Al dat moeizame geschrijf en wachten op teleurstellend antwoord beïnvloedt jouw stemming en de onze niet erg gunstig.”

„Ik dacht...” begon Tanja ijzig en op hoge toon, „dat jij en vader zo graag wilden... eisten, dat ik in ieder geval wel vanaf het begin behoorlijk onderdak heb.”

„Dat willen we nog steeds, Tanja, en we weten ook dat je alles zo veel mogelijk zelf wilt regelen, maar mogen we je alsjeblijft één zetje in de goede richting geven?”

Ondanks de vraag klonk het niet bepaald timide, zelfs nogal autoritair. „Je vader heeft met zijn directeur, Grevelinck, gepraat. Hij heeft een contactadres voor je. Kennissen van hem wonen in Saint Cloud. Hij heeft ze geschreven.”

„Welja,” Tanja zuchtte diep. „Ik vind het erg lief van jullie, maar wat moet ik in vredesnaam met deftige kennissen van pa zijn Grote Baas? Dat zijn lui die mij natuurlijk niet liggen en die het allemaal op een heel ander vlak zoeken dan ik het wil doen. Mag ik weten wie die grootheden zijn waaraan Grevelinck heeft geschreven?”

„Dat heeft hij niet gezegd, maar je zou het even kunnen afwachten,” merkte haar vader niet helemaal volgens de waarheid op, „en kijk niet zo cynisch. Grevelinck is er niet de man naar om iets te beloven en het dan niet te doen. Hij zei trouwens gisteren in het voorbijlopen: Ik heb geschreven, hoor Moujé, dus je hoort er waarschijnlijk regelrecht iets van.”

„Of niet!” mompelde de onverbeterlijke Tanja, die gewoon geen zin had om met de deftige kennissen van de Grote Baas als beschermengelen opgeknapt te worden.

„Nou, we moeten dan maar even afwachten wat dat wordt. Als ik werkelijk iets hoor, dan heb ik tenminste even onderdak en kan vandaar uit inderdaad zélf zien.”

Tanja geloofde eenvoudig niet dat ze vlug iets zou horen, maar ze was reëel genoeg om in te zien dat een relatie van Grevelinck haar

ouders meer steun gaf dan een of andere instantie die hen niets zei. Vooral omdat haar ouders de kinderen nooit hadden tegengewerkt, konden ze ook gemakkelijker begrip opbrengen voor hun standpunt, en Tanja vond het dan ook normaal dat haar ouders een beetje huiverig toekeken nu hun oudste dochter klapwiekend 'op de rand van het nest' zat, klaar om de eerste grote vlucht in de ruimte te nemen.

HOOFDSTUK 2

Tania Sergius, lang en tener, zeventien jaar oud, liep op haar gemak naar het witte huis waar ze geboren was en van hield, zoals alle leden van de familie, ofschoon ze het nooit helemaal eens was geweest met de naam 'L'Ombre'. Ze volgde, nadat ze de brede witte poort secuur in het slot had geduwd, de met grote kastanjabomen omzoomde laan die naar het lage witte huis voerde, het terras was groot en gezellig, de serres aan de zijkanten zagen er, althans volgens Tania, gezellig 'aangeplakt' uit. Ofschoon de kastanjes niet in staat waren om met hun schaduw het huis te bereiken, had het huis zijn naam er wel aan te danken.

Zolang als Tania zich herinneren kon, vroegen de gezinsleden, tot vader toe, zodra de deur openging: „Zeg, waar is mama?” Het behoorde zo tot de gewoonten, dat zelfs als ze mama, zoals nu het geval was, viool hoorde spelen, de vraag toch op haar lippen lag.

„Tania, alsof je niet hoort dat ze in de muziekkamer is!” Hun al oude maar nog levendige goede huisgeest, mevrouw Giraud, keek verstoord. „Kun je niet omlopen in plaats van me naar de deur te laten rennen? Waar is je sleutel?”

„Ergens, weet niet waar, brave mopperpot!” Tania streek in het voorbijgaan over het grijze haar.

Karin Sergius, violiste van naam maar toch altijd minder beroemd dan haar man, Richard Sergius, legde haar viool neer toen Tania binnenkwam.

„Gaan we gezellig samen theedrinken?” vroeg Tania. „Mama, wat heb jij voor een beeldschoon pak aan, zeg? Nieuw natuurlijk!”

„Ja, nieuw. Fijn dat je het leuk vindt!” Ze sloeg de arm om Tania's schouders. „Zonder pech is papa om half zes thuis en blijft een week... o zaligheid!”

„Vandaar dat nieuwe pakkie!” Tania grinnikte. „Kom nou maar mee, schoonheid!”

„Tania!” Karin protesteerde lachend maar meer omdat mevrouw Giraud altijd zuinig keek als ze gemeenzame toon tussen ouders en

kinderen hoorde. „Je hebt ook totaal geen eerbied voor je ouders, althans niet voor mij.”

„Moet dat dan?” plaagde Tania. Ze bekeek goedkeurend een theegebakje, dat er te mooi uitzag om in te happen, maar Tania's enige bezwaar was dat het ding te klein was uitgevallen voor haar gezonde middaghonger. „Je bent en blijft een lieverdje en het huis is gewoon geen huis zonder jou. Dat vinden we allemaal, en is dat niet genoeg?”

Ze keek naar haar moeder, die voorzichtig theeschonk, ze hield de waarschuwing: 'Mors niet op je mooie pak' tijdig binnen. Karin Sergius' gezichtsvermogen was na een ongeluk in haar meisjesjaren en na een tweejarige periode van volslagen blindheid, beperkt gebleven.

Het hinderde haar niet, ze voelde zich gelukkig en maakte een tevreden, gelijkmatige en zonnige indruk, niemand zou het anders kunnen beweren. Tania's ouders vormden een bijzonder gelukkig paar en de drie kinderen Rudi, de oudste zoon, Tania, en de jongste zoon Christian vormden een bijzonder plezierige familie. Karin concerteerde wel maar ging nooit lang van huis. Richard Sergius reisde driekwart van het jaar met een nooit te helen heimwee naar huis. Bewieroken had geen invloed op hem, hoe beroemd hij ook mocht zijn.

„Dat komt omdat hij maar voor drie dingen leeft: Zijn viool, zijn vrouw en zijn kinderen!” had Christian eens plagend opgemerkt. „In welke volgorde? Nou ja, laat het zo. Ik denk dat hij mama toch wel het voornaamste vindt. Mag hij alsjeblieft? Niemand komt er aan te kort.”

Tania was ook erg trots op haar vader, ze hield van hem en vond het heerlijk om zich met hem in het openbaar te tonen en ze had hem maar eens in haar leven razend kwaad gezien en zij en de broers hadden er voorgoed mee geleerd. Het was een van die zeldzame gezellige avonden geweest, waarop beide ouders thuis waren, en ze in vaders studeerkamer voor de open haard waren gehurkt om appels te poffen.

Ook tante Tania, waarnaar zij genoemd was en een van moeders beste vriendinnen, was erbij geweest. Tania, destijds een vinnige twaalfjarige, die alles, maar dan ook alles het beste dacht te weten, had juist haar appel op een schaalte laten glijden en wilde opstaan om thee te schenken.

„Laat mij het maar doen, kind!” Karins' stem had blij geklonken.

„Papa is tenslotte niet alle dagen thuis! Het is zo'n feest!”

„Ja, nou... laat mij nou maar... het is hier vrij donker met die

schemerlampen en jij schenkt er dan toch maar naast. Je ziet het immers niet goed en er zit een kanjer van een vlek op het kanten kleed. Ik..." ze zweeg verschrikt om de kille woede in haar vaders stem: „Hou je mond, jij... hoe durf je zulke dingen tegen mamma te zeggen. De enige die mijn thee inschenkt is mamma en ze doet het keurig!”

De stemming was grondig verknoeid. Tania rende snikkend de kamer uit. Hij had niet veel gezegd, maar zijn gezicht, zijn ogen en zijn stem waren zo veelzeggend geweest.

Later, op Karins aandringen, had hij zijn dochter in haar kamer opgezocht.

„Je haatte me, je haatte me!” had Tania snikkend herhaald. „Ik zag het aan je!” Ze had op dat ogenblik zoveel geleken op de heel jonge en vaak opstandige Karin dat het laatste restje woede smolt.

„Hoe kan ik je nou haten als ik van je houd en je juist nou zoveel op je moeder lijkt?” had hij simpelweg gezegd. „Je raakte me alleen genadeloos in mijn zwakste plek. Als je ouder bent, zal ik je dat allemaal weleens vertellen. Dat mamma kan zien, is ons grootste geluk, al ziet ze dan beperkter dan jij en ik. Als je aan mamma komt, dan kom je aan mij, maar ik had niet zo boos op je moeten worden.”

‘Het was juist omdat je eigenlijk zo weinig zei.’ Ze snuifte en sloeg haar armen om haar vader heen. „Het was een rotopmerking van me, dat zie ik nou wel in.”

‘Dan is het toch goed!’ had hij eenvoudigweg gezegd.

Tania had zich nooit meer één opmerking laten ontvallen in die richting, hoewel ze er voor de rest uitflapte wat ze wilde.

Tania nam voorzichtig de thee aan, als toegift op het gebakje, en ze keek peinzend naar haar moeder. Slank, lief, ze zuchtte en haar ogen gleden naar het kinderkopje, hoog op de schouw. Het was gemaakt door Tania’s grootvader.

Dat beeldje behoorde ook tot papa’s liefste bezittingen, en hij had vaak lachend gezegd dat het zo gunstig stond, buiten het bereik van zijn drie drukke spruiten. Voor Tania, die op haar tijd ouderwets romantisch kon zijn, stond het vast dat er tussen haar ouders echt wel een liefdesgeschiedenis was geweest en dat ze vast niet uit gewoonte of zo maar, door een vluchtig toeval, aan elkaar gekomen waren. Ze hoefden er echt niet alles over te vertellen, ook ouders hebben een eigen leven.

Ze dacht er weer aan toen haar vader, toch nog onverwacht, voor hen stond en mama en hij elkaar, met voorbijzien van alle anderen, in de armen vlogen. Tania bekeek het rustig en met tedere belang-

stelling, als een oude tante.

Zoals gewoonlijk kwam papa beladen met geschenken thuis, hij zag onderweg altijd zoveel moois dat hij nodig voor zijn vrouw en kinderen en ook voor mama Giraud moest meebrengen. Gegeten werd er op zo'n avond heel feestelijk bij kaarslicht en zilver en kristal dat flonkerde in het zachte schijnsel en de uren werden uitgebuit, omdat ze zo zeldzaam waren.

„Papa, je ziet eruit als een knappe wijsgerige slotheer!” dolde Tania.

„Jammer dat Rudi nou in Holland zit. Komt hij veel bij oma en opa en bij tante Ank en oom Hans?”

„Ja, trouwens bij Ank en Hans is het altijd een jolige boel.”

Richard Sergius had het over zijn enige broer, die met een nicht van Karin was getrouwd. „Hij is laatst ook bij die kennissen geweest. Je weet wel, die aardige mensen waarmee we op reis naar Argentinië hebben kennism gemaakt. Ze heten Grevelinck.”

„O, gunst, Grevelinck, dat is waar ook!” Tania veerde overeind.

„Gelukkig dat je die naam noemt!”

Op verzoek van haar ouders verzorgde Tania de uitgebreide post. Ze vonden dit voor mama's ogen een te inspannend werk, dus gaven ze haar alleen de voor haar persoonlijk bestemde post, en zelfs die was behoorlijk uitgebreid.

„Die meneer Grevelinck schreef over de dochter van een van de mensen die bij hem op de bank werken. Dat meisje wil naar Frankrijk, talencursussen volgen en een baan bij kinderen zoeken. Dat wil ze combineren, maar haar ouders vonden het toch prettiger als er iemand in Parijs woonde waar ze bij terecht kan. Ze schijnt zich echt zelf te willen redden, en ze wist toen ook nog niets van dat verzoek om het bekende oogje in het zeil. Het gekke is dat zij Tanja heet. wat veel op Tania lijkt. Eh, wat moet ik terugschrijven?”

„Nou, natuurlijk helpen, hè?” merkte Karin met rustige vanzelfsprekendheid op. „Grevelinck zal heus wel weten voor wie hij het vraagt. En bovendien, ik zou blij zijn als iemand ónze dochter in het begin tot steun was als ze in het buitenland zat. Het lijkt wel eens eenvoudiger dan het is. Voor mij werd vroeger alles keurig geregeld toen ik naar Parijs kwam. Bij familie in huis, zorgvuldig gekoesterd, tja, dat is nou wel even anders. Schrijf in ieder geval maar aan het meisje dat we haar komen halen aan het station en dat ze welkom is tot ze haar eigen onderkomen gevonden heeft.”

„Ja, schrijf maar dat ze welkom is en regel tevoren niets voor haar. Je weet niet wat ze wil,” zei Richard Sergius, zijn ogen gleden naar

zijn blonde vrouw.

Ze was mooi en er ging altijd rust van haar uit. Als de kinderen er niet geweest waren, zou hij haar altijd mee op reis hebben genomen. Misschien zou dat egoïstisch zijn geweest. Karin bleef de spil waar in l'Ombre alles om draaide, ze werkte er nog steeds heel rustig aan haar eigen, naar verhouding, bescheiden carrière en waar hij ook was, zijn hart bleef bij zijn dierbaren, bij zijn vrouw. Dat bleef een niet te overwinnen heimwee en vroeger kwam daar ook nog de angst bij: Gaat het goed met Karin... let ze wel genoeg op? Toen de kinderen groter werden, vertrouwde hij meer op hen en ze wisten dat zwijgend. Niemand zei ooit: 'Mam, kijk uit waar je loopt'. Lag er een of ander obstakel, dan raapte je dat gewoonweg op voor moeder erover kon struikelen. Karin had zich trouwens prachtig aangepast, ze kon, zoals ze zelf vrolijk zei, behoorlijk zien en méér ook niet. Het hield in dat ze in de verte slecht zag, wel kon lezen maar niet urenlang en nooit mocht handwerken. Muzieklezen ging prima als ze het geen uren achter elkaar bleef doen. Een bril droeg ze niet, want dat was niet nodig omdat het niet hielp, hoogstens als het licht te fel bleek een bril met donker getinte glazen, waardoor toch haar ogen zichtbaar bleven. Juist om de vanzelfsprekende wijze waarop iedereen dit zo accepteerde, zonder woorden, zoals Karin zelf, was Richard, die ene keer toen eigenwijze Tania een ongeschreven wet ruw overtrad, voor het eerst door en door kwaad op een van zijn kinderen geweest. Al had hij niet véél gezegd, ze had het terdege gevoeld en het kwam nooit meer voor. „Waarom glimlach jij zo verzaligd, pipa?” informeerde Tania streng. „Je laat je koffie koud worden! Ik heb ze met zoveel zorg gezet!” „Ik weet niet of ik nou precies 'verzaligd' keek... het zou kunnen!” Richard klopte Karin liefkozend op haar hand. „Mamma zei dat in haar tijd alles zo gemakkelijk geregeld werd voor haar wonen in Parijs en dat is wel waar, maar al zou je dat nu niet zeggen: Mamma was een behoorlijk opstandige tiener.”

„Je meent het!” zei Christian. „Nou kan ik me veel voorstellen, maar mijn elegante en rustige mamma als opstandige tiener tsss...” „Nou, het is toch de simpele waarheid!” Karin keek naar haar man, en ze schoten beiden in de lach, er waren nu eenmaal lieve en minder lieve herinneringen die je niet onmiddellijk aan de nieuwsgierige neuzen van je kroost hing, niet omdat het niet mocht maar gewoon omdat ze tot je eigen leven behoorden.

„Daar moest je ons dan eens wat meer over vertellen!” sprak Christian zalvend. „Wat een geheimschrijvers zijn mijn ouders!” „Dat is niet waar!” verdedigde Karin zichzelf en haar man. „Ik ben

nou eenmaal niet het type dat zich steeds weer verdiept in het verleden, het heden is mooi genoeg... misschien, als ik heel oud ben geworden, wie weet? Bovendien hebben jullie het altijd zo druk met je eigen leven – dat is normaal – dat je heus niet zit te wachten op verhalen uit mama's jeugd. En bovendien, als papa eens thuis is, dan heb ik daar echt volkomen genoeg aan om gelukkig te zijn en kom ik helemaal niet toe aan verhalen over hoe het vroeger was."

„Ja, lieve, je kunt scheef mooi recht praten!” zei dochter Tania vol liefde maar zonder ‘respect’. „Jullie willen alles voor je zelf houden, vrekjes! Je lieve kindjes... nou ja, kindjes... mogen helemaal niet weten hoe dolverliefd jullie op elkaar waren en, sorry hoor, nog zijn!” Ze rolde schaterend om, toen ze een welgemikt kussen in haar gezicht kreeg.

„Je kunt nog wat anders als vioolspelen, pa!” Ze kroop overeind en ging naast hem zitten, waarna ze met belachelijke toegevendheid zei: „Het hindert niet, hoor dear boy... beter dan vechten, zeg ik maar.”

Christian, meer teruggetrokken dan de lawaaiïge Tania, zou zijn vader nooit ‘dear boy’ hebben genoemd, maar hij lachte van harte mee met de anderen.

„Wij zijn er niet aan te kort gekomen, integendeel!” merkte hij tamelijk plechtstatig op, waarna hij zijn lange benen uit de knoop haalde en langzaam verrees van de grond, er leek geen einde aan te komen.

„Ik denk dat ik maar eens naar m'n kamer ga om te werken, 't moet toch gebeuren! Heb jij niks te doen, Tania?”

„Gaat je niks aan!” zei Tania. „O ja, ik moet die brief aan mijn naamgenoot in Holland nog schrijven. Ik zal het meteen doen voor ik het vergeet!”

Ze holde achter haar broer aan, en na enig gekrakeel op de trap, sloegen er boven twee kamerdeuren dicht.

Richard Sergius zat op de bank voor het haardvuur met zijn arm om Karins schouders, ze leunde ontspannen tegen hem aan, ze keken zwijgend naar het spel van de vlammen in de open haard.

„Dit is het nou precies waarnaar ik verlang als ik ver weg ben.” De woorden kwamen traag. „Thuis zijn, zoals nu, hoeveel van onze jaren samen hebben we doorgebracht met wachten?”

„Ik weet het niet, want het is niet zo belangrijk, Richard. Het is de moeite waard en ik heb er geen seconde spijt van gehad.”

Het vuur laaide hoger op toen Richard zich vooroverboog en een houtblok op het knisperende halfverbrande hout legde om de asre-

gen tegen te gaan.

Dat was het gezin waarin de Hollandse Tanja Moujé zou worden opgevangen. Tania schreef haar brief aan Tanja en postte de brief de volgende morgen, omdat ze er een ingewortelde afkeer van had de mensen die de moeite namen om te schrijven of op bericht wachtten, rustig tot in het oneindige te laten wachten.

HOOFDSTUK 3

De brief uit Parijs stond tegen een vaas geleund op Tanja te wachten, toen ze thuiskwam met een hele massa formulieren en folders over Frankrijk en vooral over Parijs, waar ze overigens niet zoveel mee opschoot.

Nou ja, je moet toch iets doen! had ze gedacht. Schreef er nou werkelijk maar eens iemand uit Parijs, dan wist ik in ieder geval meer. De brief vormde dan ook de verhoring van een gebed, en ze gunde zich nauwelijks tijd om de envelop netjes te openen, zoals haar dat geleerd was door haar vader, die beroepshalve nooit een enveloppe zo maar openritste: 'Beste Tanja, Deze brief komt van een naamenoot van je, maar mijn naam wordt als Tania geschreven en verder heet ik Sergius, dus Tania Sergius, en ik schrijf je in het Nederlands, omdat ik dat heel goed spreek, tenslotte heb ik Nederlandse ouders, al wonen ze al jarenlang in Frankrijk. Ik schrijf je dan ook namens mijn ouders. Mijn vader is meestal op concertreis en mijn moeder heeft mij de zorg voor de correspondentie opgedragen, wat ik graag doe. De brief van de heer Grevelinck, een vakantiekennis van mijn ouders, is nog maar net binnen. Je bent van harte welkom bij ons en vanhieruit kun je dan verder zien wat je wel of niet wilt. Je hoeft ook niet bang te zijn dat je opeens in een of ander huis terecht zult komen waar alle beroemdheden ter wereld in en uit draven. Mijn vader kent ze wel allemaal en mijn moeder gedeeltelijk, maar we wonen heel erg rustig op l'Ombre. Laat je even weten wanneer je aankomt, dan haal ik je af. Met groeten van ons, vooral van Tania voor Tanja.'

„Is het positief nieuws?” vroeg haar moeder, die anders nooit naar de post van haar kroost informeerde.

„Het is een erg aardige brief. Lees zelf maar!” Ze gaf de brief aan haar moeder.

„Dus nou ga je echt weg?” constateerde Willemijn sip, ze had er tot nu toe de ernst nog niet zo van ingezien. „Ik hoop dat je gauw weer terugkomt, en misschien vind je er wel niks aan!”